

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/473/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1207211614
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1207211614.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Bratislava - Podunajské Biskupice, IČO: 31 745 181, so sídlom Trojičné námestie 4, Bratislava, zastúpeného: MAPLE & FISH, s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, Bratislava proti žalovanému: Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, so sídlom Búdkova 36, Bratislava o vydanie nehnuteľných vecí, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 2.3.2012, č.k. 51C/81/2007-536, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti, ktorou uložil žalovanému povinnosť vydať dokumentáciu prislúchajúcu k nehnuteľnostiam a ktorou rozhodol o trovách konania z r u š u j e a v tejto časti sa v r a c i a na ďalšie konanie.

V zostávajúcej napadnutej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam: 1/ parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha, o výmere 1 961 m², kat. Územie B. Z., vytvorená Geometrickým plánom č. 0502/09a zo dňa 4.2.2009 vyhotoveným W.. L. E., autorizačne overeným R.. R. K., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 4.2.2009 a úradne overeným Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu dňa 2.3.2009 pod č. 429/09, parcela vytvorená z parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/X, druh pozemku ostatná plocha, o výmere 8 372 m², vedenej Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, okres Bratislava II, obec BA - MČ B. Z., v kat. Území B. Z., bez evidencie na liste vlastníctva, 2/ parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha, o výmere 218 m², kat. Územie B. Z., vytvorená Geometrickým plánom č. 0502/09a zo dňa 4.2.2009 vyhotoveným W.. L. E., autorizačne overeným R.. R. K., autorizačne overeným R.. R. K., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 4.2.2009 a úradne overeným Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu dňa 2.3.2009 pod č. 429/09, parcela vytvorená z parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/X, druh pozemku ostatná plocha, o výmere 8 372 m², vedenej Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, okres Bratislava II, obec BA - MČ B. Z., v kat. Území Podunajské Biskupice, bez evidencie na liste vlastníctva, 3/ parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku orná pôda, o výmere 345 m², kat. Územie B. Z., vytvorená Geometrickým plánom č. 0502/09a zo dňa 4.2.2009 vyhotoveným W.. L. E., autorizačne overeným R.. R. K., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 4.2.2009 a úradne overeným Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu dňa 2.3.2009 pod č. 429/09, parcela vytvorená z parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku orná pôda, o výmere 381 m², vedenej Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, okres Bratislava II, obec BA - MČ B. Z., v kat. Území B. Z., bez evidencie na liste vlastníctva, 4/

parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku trvalé trávne porasty, o výmere 1 666 m², kat. Územie Ružinov, vytvorená Geometrickým plánom č. 0502/09b zo dňa 2.2.2009 vyhotoveným W. L. E., autorizačne overeným R. R. K., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 27.2.2009 pod č. 428/09 pre kat. Územie B. Z., parcela vytvorená z parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/X, druh pozemku trvalé trávne porasty, o výmere 3 511 m², vedenej Katastrálnym úradom v Bratislave, Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, okres Bratislava II, obec BA - MČ L., v kat. Území L., bez evidencie na liste vlastníctva, a to spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 305,35 eur právnomu zástupcovi žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 2 ods. 1 písm. a), § 2 ods. 2, § 3 ods. 1 písm. c), § 3 ods. 1 písm. g), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2, § 5 ods. 1, 2, 3, zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „reštitučný zákon“) a § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) a vecne tým, že v danej veci ide o nehnuteľnosti uvedené v § 2 ods. 1 reštitučného zákona, keďže predmetné nehnuteľnosti sú v pôvodných PK vložkách označené ako druh pozemku „roľa“ a „pasienok“. V tejto súvislosti uzavrel, že údaj v katastri o druhu pozemkov ako „ostatná plocha“ bol spochybnený žalobcom a zároveň bolo preukázané predloženým potvrdením geodeta na základe ohliadky a fotodokumentáciou, že ide o trvale zatrávenú plochu. Ďalej vyvodil, že žalobca je oprávnenou osobou podľa § 1 ods. 2 reštitučného zákona, keďže oprávnenou osobou domáhať sa navrátenia majetku je cirkev a akýkoľvek útvar cirkvi (podľa kánonického práva). Vo vzťahu k žalovanému uzavrel, že ide o povinnú osobu v zmysle § 34 ods. 1 reštitučného zákona, keďže je právnickou osobou, ktorá vykonáva správu predmetných nehnuteľností. Konštatoval, že z príslušných záznamov v PK vložke prešli nehnuteľnosti do vlastníctva štátu na základe príslušných výmerov ONV v zmysle § 10 zákona č. 46/1948 Sb. o nové pozemkové reforme (trvalé úpravě vlastníctví k zemědělské a lesní půde) a zároveň nehnuteľnosti boli majetkom rímskokatolíckej cirkvi (uvedené vyplynulo z pozemkovoknižných vložiek ako aj v spojitosti s ustálenou judikatúrou NS SR). V tejto súvislosti poukázal aj na staršiu všeobecne rešpektovanú judikatúru, podľa ktorej sa za cirkevný majetok považujú majetkové veci a práva, ktoré patrili cirkvi, trvale boli spojené s niektorým cirkevným ústavom a slúžili účelom cirkvi, pričom jednotlivé cirkevné zariadenia a ústavy so samostatnou právnou subjektivitou medzi sebou súviseli a zostávali v majetkoprávnom pomere „vo svojej organizmom cirkvi náboženskej podriadenosti“. V danom prípade preto aj základina ako osobitná forma nadácie bola cirkvou zriaďovaná na účely zabezpečovania plnenia úloh cirkvi a nesporne patrí k cirkevným útvarom. Ďalej konštatoval, že žaloba bola podaná v lehote podľa § 5 reštitučného zákona, keď žalobca vyzval žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a na ich vydanie s tým, že predložená výzva obsahuje zákonom stanovené náležitosti (s poukazom na existujúcu judikatúru NS SR a nálezy Ústavného súdu SR). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 305,35 eur.

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), § 205 ods. 2 písm. b), § 205 ods. 2 písm. d) a § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k prvému odvolaciemu dôvodu uviedol, že rozsudok nespĺňa náležitosti stanovené v § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko z rozsudku dostatočne zrejme nevyplýva, na základe akého dôvodu dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru o existencii právneho postavenia žalovaného ako povinnej osoby v zmysle § 4 ods. 1 reštitučného zákona, a teda o existencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, keď sa výlučne obmedzil na konštatovanie, že žalovaný je právnickou osobou, ktorá bola zriadená v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb., vykonáva správu predmetných nehnuteľností, a je teda povinnou osobou podľa § 4 reštitučného zákona. Podľa jeho názoru tiež nie je zřejmé, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s opakovane vznesenou námietkou žalovaného o neexistencii postavenia žalovaného ako povinnej osoby v zmysle § 4 reštitučného zákona vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam, a to parc. registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 1 961 m² a parc. registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 218 m², s poukazom na skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti nie sú nehnuteľnosťami, vo vzťahu

ku ktorým existuje jeho povinnosť ex lege k výkonu správy podľa § 34 ods. 3 zákona č. 330/1991 Zb. v spojení s § 17 ods. 1 a § 1 zákona č. 229/1991 Zb. (pričom poukazoval aj na skutočnosť, že jeho povinnosť k výkonu správy nie je možné vyvodiť ani z evidencie katastra nehnuteľností) a s poukazom na skutočnosť, že správu týchto nehnuteľností ku dňu účinnosti reštitučného zákona reálne nevykonával a v súčasnosti nevykonáva, a teda nie je dané a v súdnom konaní akokoľvek preukázané jeho postavenie ako povinnej osoby vo vzťahu k označeným nehnuteľnostiam. Z uvedených dôvodov považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia došlo k znemožneniu realizácie procesného práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, v dôsledku čoho mu bola ako strane sporu odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej uviedol, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, týkajúceho sa trov konania. Poukázal na to, že žalobca si žalobou uplatnil voči nemu vydanie nehnuteľností v celkovom rozsahu 484 713,22 m², pričom neskôr procesnými úkonmi vzal žalobu čiastočne späť, o čom súd prvej inštancie rozhodol uzneseniami zo dňa 27.2.2009 a 21.10.2011 (v rámci ktorých nerozhodol o trovách konania), pričom podľa jeho názoru bolo uvedené čiastočné zastavenie konania zavinené výlučne z dôvodov na strane žalobcu. Tvrdil, že súd prvej inštancie v dôsledku nerešpektovania procesnej situácie nesprávne rozhodol o trovách konania podľa zásady plného úspechu v spore vyplývajúcej z § 142 ods. 1 O.s.p., hoci boli v plnom rozsahu dané dôvody pre aplikáciu § 142 ods. 2 O.s.p., keď žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, resp. nepatrný, teda žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v pomernej časti. V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. namietal nesprávne právne posúdenie postavenia žalovaného ako povinnej osoby v rozpore s § 4 reštitučného zákona, keďže z uvedeného ustanovenia explicitne vyplýva, že kritériom relevantným pre posúdenie postavenia žalovaného ako povinnej osoby nie je samotný výkon správy nehnuteľností (prípadne držby nehnuteľností) bez ďalšej špecifikácie, ale výkon správy nehnuteľností ku dňu účinnosti reštitučného zákona, t.j. ku dňu 1.5.2005. Zároveň namietal nesprávne skutkové zistenie o tom, že ako právnická osoba zriadená podľa § 34 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. vykonáva správu predmetných nehnuteľností, ktoré skutkové zistenie však nevyplýva zo žiadneho z listinných ani z iných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise. V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. uviedol, že z výroku napadnutého rozhodnutia nevyplýva špecifikácia dokumentácie prislúchajúcej k predmetným nehnuteľnostiam, ktorá má byť predmetom uloženej povinnosti žalovanému k vydaniu. Poukázal na to, že z reštitučného zákona nevyplýva definícia a špecifikácia dokumentácie prislúchajúcej k nehnuteľnosti a uvedené nemožno dovodiť ani z osobitných právnych predpisov. Na základe uvedeného považoval výrok napadnutého rozsudku v časti, v ktorej rozhodol o povinnosti vydať dokumentáciu prislúchajúcu k nehnuteľnostiam za neurčitý, nezrozumiteľný a nevykonateľný. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 26.7.2012, v ktorom uviedol, že žalovaný je v zmysle § 34 zákona č. 330/1991 Zb. právnickou osobou, ktorá spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom, ktorým je zákon č. 229/1991 Zb., konkrétne § 17 ods. 1, ktorý taxatívne vymenúva prípady, kedy žalovaný nie je správcom nehnuteľností vo vlastníctve štátu. Poukázal na to, že v danom prípade nebol splnený ani jeden predpoklad, ktorý by vylučoval žalovaného ako správcu sporných parciel. V tejto súvislosti dal do pozornosti ust. § 70 zákona č. 162/1995 Z.z., v zmysle ktorého údaje katastra (vrátane druhu pozemku) sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak, pričom uviedol, že v konaní dostatočne preukázal, že aj keď sporné parcely sú vedené ako ostatné plochy, v skutočnosti ide o poľnohospodársku pôdu (potvrdením geodeta vyhotoveným na základe tvaromiestnej obhliadky spolu s fotodokumentáciou). Tiež upozornil na rozhodnutie NS SR zo dňa 1.9.2003, sp.zn. M-Sždov 13/02, v rámci ktorého bolo konštatované, že zákon o pôde pri rozhodovaní správneho orgánu o vydaní, resp. nevydaní pozemku oprávneným osobám, neukladá správne orgánu povinnosť rozhodnúť podľa toho, ako je pozemok označený v katastri nehnuteľností. Zároveň poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Senica zo dňa 22.6.2011, sp.zn. 13C/99/2007 (žalovaný bol stranou sporu a predmetom konania boli aj nehnuteľnosti vedené ako ostatné plochy, pričom žalovaný sa proti rozhodnutiu neodvolal). Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného vyslovil názor, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom odôvodnil svoj záver (najmä na str. 8-9 napadnutého rozsudku týkajúce sa druhu sporných parciel a na to nadväzujúca str. 10) a rozsudok je dostatočne určitý, presvedčivý, vykonateľný a v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom vykonanými dôkazmi bolo preukázané splnenie podmienky pasívnej legitímácie žalovaného. V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa trov konania, uviedol, že podával žalobu z opatrnosti a v snahe zabrániť preklúzii práva podľa § 5 reštitučného zákona, pričom nemal k dispozícii úplnú dokumentáciu a potrebnú identifikáciu, z ktorého dôvodu nebolo objektívne možné špecifikovať nehnuteľnosti podľa

aktuálneho stavu. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že čiastočné zastavenie zaviniť žalobca, nakoľko práve žalovaný napriek výzve na dobrovoľné vydanie nehnuteľností nielenže odmietol tieto vydať, ale neposkytol mu ani súčinnosť potrebnú pre jednoznačnú identifikáciu a špecifikáciu predmetu vydania, čím porušil svoju povinnosť stanovenú v § 8 ods. 3 reštitučného zákona, rovnako zo strany žalovaného boli v priebehu sporu odmietnuté snahy žalobcu o mimosúdne urovanie; podľa jeho názoru by bolo v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces ako aj s účelom reštitučného zákona, ak by súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania. Uviedol, že v konaní mal plný úspech, nakoľko po zmenách petíty žaloby a čiastočných späťvzatiach v súlade s ust. O.s.p. boli v čase vydania napadnutého rozsudku predmetom konania iba parcely č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX F. XXXX/XX, pričom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k vydaniu všetkých uvedených parciel. Na základe uvedeného vyvodil, že súd prvej inštancie správne rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a to vzhľadom na viazanosť súdu žalobným petítom a zásadu vyjadrenú v § 154 O.s.p. (s odkazom na nález ÚS SR zo dňa 13.4.2011, sp.zn. II. ÚS 526/2010). Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa veci samej potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), pričom v napadnutom rozhodnutí dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam a v rozhodnutí sa vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.).

7. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vypořiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

8. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal (po zmene a čiastočnom späťvzati žaloby) vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam špecifikovaných vo výroku napadnutého rozhodnutia. V danom prípade išlo o nehnuteľnosti bez evidencie na liste vlastníctva, pričom v prípade dvoch nehnuteľností (parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX a parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX) išlo o druh pozemku ostatná plocha, v prípade nehnuteľnosti - parcela registra „C“ s parc.č. XXXX/XX išlo o druh pozemku orná pôda a v prípade nehnuteľnosti - parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/XX išlo o druh pozemku trvalé trávne porasty. Žalobca svoj nárok vyvodzoval v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z., na základe skutočnosti, že bol pôvodným a výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností (oprávnená osoba), ktorých vlastníctvo prešlo v rozhodnom období na štát, pričom žalovaný (ako povinná osoba) nevyhovel jeho výzve na ich vydanie.

9. Odvolací súd ako prvoradá konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalovaného rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z. , viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

10. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) reštitučného zákona vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria poľnohospodársku pôdu.

13. Podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3.

14. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde).

15. Podľa § 3 ods. 2 reštitučného zákona nehnuteľná vec sa vydá oprávnenej osobe v stave, v akom je ku dňu účinnosti tohto zákona.

16. Podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží.

17. Podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosť podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

18. Podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa odseku 2 alebo ak jej sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká.

19. Podľa § 70 ods. 2 katastrálneho zákona údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra "E".

20. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak skúmal splnenie jednotlivých podmienok potrebných pre úspešnosť žalobcu v konaní o vydanie nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona, tak ako ich vymenoval (musí ísť o nehnuteľnosti uvedené v § 2 ods. 1 reštitučného zákona, žalobca musí byť oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 reštitučného zákona, žalovaný musí byť povinnou osobou podľa § 4 reštitučného zákona, ide o nehnuteľnosť žalobcu, ktorá prešla do vlastníctva štátu alebo obce od 8.5.1945 do 1.1.1990, pričom táto nebola vydaná dobrovoľne a žaloba podaná v lehote podľa § 5 reštitučného zákona). V tejto súvislosti žalovaný v odvolaní namietal, že v danej veci nie je splnená podmienka charakteru nehnuteľnosti, ktorá podlieha vydaniu podľa reštitučného zákona (vo vzťahu k pozemku - parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha a k pozemku - parcely registra „C“ s parc.č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha) a podmienka, na základe ktorej by bolo možné charakterizovať žalovaného ako povinnú osobu; vo vzťahu k splneniu uvedených podmienok považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil naplnenie všetkých podmienok pre navrátenie vlastníctva a vydanie nehnuteľností, predovšetkým vo vzťahu k charakteru pozemkov (druh pozemku ostatná plocha), ktoré boli predmetom požadovaného vydania. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že všetky nehnuteľnosti, ktorých vydania sa žalobca domáhal (a boli predmetom rozsudového výroku), boli pôvodne v jeho vlastníctve (čo súd prvej inštancie tiež dostatočným spôsobom odôvodnil s odkazom na ustálenú judikatúru v otázke oprávnenej osoby), a tieto prešli v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu. Zároveň z vykonaných dôkazov vyplýva, že nehnuteľnosti pôvodne zapísané v PK vložke, boli označené ako roľa. Uvedené je zrejme z identifikácie parcel (č.l. 258) ako aj z výkazu výmer (prílohou obálka č.l. 341), keď pôvodne

v PK vložke 6 (parc.č. XXXX) bol vedený druh pozemku ako roľa a po vykonanej zmene bol stav podľa registra C-KN vo vzťahu k prejednáványm nehnuteľnostiam, t.j. k novovytvoreným parceliam s parc.č. XXXX/XX a s parc.č. XXXX/XX (ktoré boli vytvorené z parcely s parc.č. XXXX/X) taký, že druh pozemku bol vyznačený ako ostatná plocha, k novovytvorenej parcele s parc. č. XXXX/XX (ktorá bola vytvorená z parcely s parc.č. XXXX/XX) taký, že druh pozemku bol vyznačený ako orná pôda a k novovytvorenej parcele s parc.č. XXXX/XX (ktorá bola vytvorená z parcely s parc.č. XXXX/X) taký, že druh pozemku bol vyznačený ako trvalý trávny porast. Odvolací súd sa plne stotožňuje s vyhodnotením vykonaných dôkazov prvoinštančným súdom v súvislosti s charakterom pozemkov (s označením ostatná plocha), v rámci ktorého uzavrel, že je potrebné vychádzať zo skutočného, reálneho stavu a nie z údajov z katastra nehnuteľností, ktoré mimochodom boli do neho vnesené povereným geodetom na základe geometrického plánu bez overenia skutočného stavu pozemku a následne tým istým geodetom po vykonaní tvaromiestnej obhliadky a vyhotovení fotodokumentácie bolo vydané stanovisko o tom, že parcely č. XXXX/XX a č. XXXX/XX sú zatrávnené nezastavané plochy. Ak teda súd prvej inštancie vyriešil otázku charakteru pozemkov, ktorých vydania sa dožadoval žalobca, potom logicky vychádzal zo zákonných ustanovení, na základe ktorých žalovaný spravuje tieto pozemky (ako poľnohospodárske nehnuteľnosti) vo vlastníctve štátu ex lege, z toho dôvodu je potrebné považovať ho za povinnú osobu v zmysle reštitučného zákona (§ 4 ods. 1). Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách totiž žalovaný spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom, ktorým je zákon č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, v ktorom v § 1 ods. 2 je stanovené, že poľnohospodárskym pôdnym fondom je poľnohospodárska pôda obhospodarovaná (orná pôda, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady, lúky, pastviny) a pôda, ktorá bola a má byť naďalej poľnohospodársky obhospodarovaná, ale dočasne obrábaná nie je. Zároveň je zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti nie sú vylúčené zo správy žalovaného (výnimky upravené v § 17 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku). Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný ako „zákonný správca“ predmetných nehnuteľností, je povinnou osobou podľa reštitučného zákona, keď v konaní nebolo preukázané, že by pozemky boli spravované alebo držané inou osobou (ktorú skutočnosť žiadna zo strán ani netvrdila). Na základe uvedeného nemožno argumentácii žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia priznať úspech.

21. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že pre posúdenie postavenia žalovaného je relevantným kritériom výkon správy nehnuteľností ku dňu účinnosti reštitučného zákona (t.j. ku dňu 1.5.2005), odvolací súd poznamenáva, že vzhľadom na skutkové okolnosti prejednávanej veci, ktoré vyšli v konaní najavo, nie je dôvodné pochybovať o tom, že charakter pozemkov ku dňu účinnosti reštitučného zákona bol rovnaký ako ku dňu tvaromiestnej obhliadky (10.5.2011), keďže pozemky až do vytvorenia geometrického plánu boli v PK vložke vedené ako roľa, zároveň na základe ortofotomapy predloženej žalovaným boli z pôvodne požadovaných pozemkov vyčlenené (a stali sa predmetom konania) iba tie parcely, na ktorých sa nenachádzajú žiadne stavby, pričom žalovaný ani nijakým spôsobom netvrdil, že charakter pozemkov sa počas tohto obdobia zmenil (resp. stratil charakter poľnohospodárskej pôdy) a uvedenú skutočnosť nemožno ani rozumne predpokladať. Z uvedených dôvodov potom nemožno prisvedčiť ani argumentácii žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci, resp. o nesprávnych skutkových zisteniach vo vzťahu k posúdeniu postavenia žalovaného ako povinnej osoby.

22. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o povinnosti žalovaného vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k (vo výroku) označeným nehnuteľnostiam (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

23. Odvolací súd považoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalovaného o nevykonateľnosti výroku napadnutého rozsudku v časti, ktorou mu uložil povinnosť vydať dokumentáciu prislúchajúcu k vydávaným nehnuteľnostiam. Žaloba nie je totiž v časti požadovaného vydania dokumentácie dostatočne určitá, preto bol namieste postup prvoinštančného súdu podľa § 129 C.s.p. (vyzvať žalobcu na doplnenie žaloby pod sankciou odmietnutia tejto časti žaloby, predtým podľa § 43 ods. 1 O.s.p.). V dôsledku absencie uvedeného procesného postupu, súd prvej inštancie rozhodol o vydaní dokumentácie, prislúchajúcej k predmetným nehnuteľnostiam, bez jej bližšej špecifikácie, čím sa stal rozsudok v napadnutej časti, týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovanému vydať dokumentáciu žalobcovi nevykonateľným. Uvedená skutočnosť odôvodňuje zrušenie rozsudku v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku, ktorým uložil žalovanému vydať dokumentáciu, ktorá prislúcha k označeným nehnuteľnostiam

podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a v tejto časti vrátenie na ďalšie konanie. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti, že povinnosť vydať nehnuteľnú vec oprávnenej osobe spolu s dokumentáciou, ktorá k nej prislúcha v zmysle § 3 ods. 3 druhej vety Zák. č. 161/2005 Z. z. sa vzťahuje k prvej vete tohto ustanovenia, teda k lesným pozemkom.

24. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi dokumentáciu, ktorá prislúcha k vydávaným nehnuteľnostiam podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Proti rozsudku podal včas odvolanie aj žalobca, a to vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť mu trovy konania vo výške 305,35 eur, a to z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Nestotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu o neoceniteľnosti predmetu konania, na základe ktorého určil odmenu za 1 úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Podľa jeho názoru je predmetom konania vydanie a navrátenie vlastníctva ku konkrétnym nehnuteľnostiam, ktorých hodnota sa jednoznačne dá určiť bez väčších problémov. Poukázal na účel reštitučného zákona, ktorým má byť aspoň čiastočné zmiernenie majetkových krivd, ktoré utrpel zo strany štátu v rozhodnom období, z toho dôvodu mu malo byť umožnené uplatnenie jeho práv bez vzniku dodatočných nákladov. Zároveň odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.8.2011, sp.zn. 14Co/50/2010 a 14Co/51/2010 a nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.4.2011, sp.zn. II. ÚS 526/2010. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že mu neprináleží náhrada trov za úkony, ktorými došlo k čiastočnému späťvzatiu a spresneniu žaloby zo dňa 21.9.2009 a 26.9.2011 a účasť na pojednávaní dňa 16.3.2011 (odročené bez prejednaní veci). Dôvodil tým, že z objektívnych dôvodov nebol schopný už pri podaní žaloby špecifikovať nehnuteľnosti tak, ako sú špecifikované v napadnutom rozsudku s tým, že ak by žalovaný vyhovel jeho výzve na dobrovoľné vydanie nehnuteľnosti, nemusel by pristúpiť k podaniu žaloby a nedošlo by k vzniku trov na jeho strane. Vo vzťahu k úkonu právnej služby za účasť na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednaní veci, uviedol, že mu patrí odmena vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny. Na záver uviedol, že podľa jeho názoru má nárok na náhradu trov konania v plnej výške, v akej si trovy vyčíslil, keďže mal úspech v celom rozsahu a nezavinil vznik trov. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok v časti náhrady trov konania zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania vo výške 8 186,99 eur a trovy odvolacieho konania vo výške 590,24 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

26. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 13.9.2012. Nestotožnil sa s právnym názorom žalobcu vo vzťahu k posúdeniu miery úspechu strán sporu, v zmysle ktorého mal mať žalobca v predmetnom konaní úspech v celom rozsahu (s poukazom na svoje vyjadrenia uvádzané vo svojom odvolaní proti rozsudku). Zopakoval svoju argumentáciu v súvislosti s čiastočným zastavením konania v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom a s tým súvisiacu potrebu posúdenia procesného zavinenia zastavenia konania. V otázke posúdenia účelnosti vynaložených trov konania vo vzťahu k úkonom právnej služby - čiastočné späťvzatie a spresnenie žaloby a účasť na pojednávaní, sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku.

27. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného podaním doručeným odvolaciu súdu dňa 18.2.2016, v ktorom zotrval na svojich odvolacích námietkach, v zmysle ktorých namieta výšku priznaných trov konania (stotožnil sa pritom so záverom, že mu ako úspešnej strane patrí náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti poukázal na niektoré rozhodnutia, v zmysle ktorých je potrebné pri rozhodovaní o trovách právneho zastúpenia vychádzať z § 10 ods. 2 vyhlášky (rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 4C/130/2007, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/349/2012, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/13/2013, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/575/2014, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 7C/105/2007, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/316/2013, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/286/2013). Vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej služby zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu.

28. Podľa § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

29. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

30. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

32. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca v priebehu sporu zobral čiastočne žalobu späť, pričom súd prvej inštancie uzneseniami zo dňa 27.2.2009, č.k. 51C/81/2007-281 a zo dňa 21.10.2011, č.k. 51C/81/2007-492 rozhodol o týchto dispozitívnych úkonoch žalobcu a konanie čiastočne zastavil. Zároveň však v rámci predmetných uznesení nerozhodol o náhrade trov konania vo vzťahu k zastavujúcej časti konania.

33. Odvolací súd konštatuje, že v zmysle citovaného zákonného ustanovenia 146 ods. 2 O.s.p., ktorému v súčasnosti zodpovedá ust. § 256 ods. 1 C.s.p., ak súd zastavuje konanie (napr. z dôvodu späťvzatia žaloby), zaoberá sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania najprv tým, či niektorá zo strán sporu zavinila, že konanie muselo byť zastavené. V prípadoch, v ktorých bolo zastavenie konania zavinené stranou sporu, súd prizná protistrane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Zároveň je potrebné otázku, či strana zavinila, že konanie muselo byť zastavené, posudzovať podľa procesného výsledku. Výraz "zavinenie" nemožno pritom interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorej príčinou je správanie účastníka konania (teda jeho prejav spočívajúci v späťvzati žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Ak teda došlo k zastaveniu konania podľa § 96 ods. 1 (v súčasnosti § 145 ods. 1 C.s.p.) v prípade, že žalobca vzal účinne späť svoju žalobu (alebo jej časť), pričom v čase späťvzatia žaloby nebol dosiahnutý účel žaloby (v späťvzatej časti), je žalobca povinný nahradiť trovy konania v tejto časti protistrane, nakoľko späťvzatím žaloby procesne zavinil zastavenie konania.

34. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania opomenul vziať do úvahy skutočnosť, že žalobca v priebehu sporu čiastočne (dvakrát) zobral žalobu späť, t.j. opomenul rozhodnúť o trovách konania aj vo vzťahu k zastavujúcej časti konania (keďže pri čiastočných zastaveniach konania o trovách nerozhodol). V napadnutom rozsudku rozhodol iba o trovách konania v súvislosti so zostávajúcim predmetom konania, v ktorom vyhodnotil (správne) plný úspech žalobcu. Vzhľadom k tomu, že je v konečnom rozhodnutí potrebné rozhodnúť o všetkých trovách konania, a to v súlade jednak so zásadou zavinenia zastavenia konania a jednak so zásadou úspechu v spore, odvolací súd rozsudok v časti, týkajúcej sa trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

35. V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom výšky priznaných trov právneho zastúpenia, odvolací súd sa stotožňuje s názorom vysloveným v napadnutom rozsudku súdom prvej inštancie, v zmysle ktorého je potrebné pri určení o tarifnej odmeny advokáta aplikovať ust. § 11 ods. 1 vyhlášky. Zohľadnil pritom skutočnosť, že predmetom sporu o vydanie nehnuteľných vecí je posúdenie, či je dané právo na strane žalobcu a či sú splnené podmienky podľa reštitučného zákona, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. Zároveň vzal do úvahy ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku, pričom tento postup zabezpečuje jednotu základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu. O uvedený právny názor sa oprel aj súd prvej inštancie a poukázal na to, že pri vyrubení súdneho poplatku za podanú žalobu aplikoval položku 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov, t.j. stanovil súdny poplatok pevnou sumou. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 30.9.2014, č.k. II. ÚS 598/2014-18, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že uvedený právny názor je možno považovať za ústavne konformný. Na základe uvedeného potom nemožno argumentácii žalobcu, že súd pri výpočte tarifnej odmeny advokáta mal postupovať podľa ust. § 10 vyhlášky, priznať úspech. Súd prvej inštancie zrozumiteľným, logickým a

vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil svoj postup pri posúdení odmeny právneho zástupcu žaloby, resp. pri stanovení základu tarifnej odmeny advokáta. Pokiaľ ide o námietku žalobcu vo vzťahu k nepriznaniu odmeny za jednotlivé úkony právnej služby, odvolací súd sa aj v tomto smere stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý rovnako dostatočným spôsobom odôvodnil.

36. Na základe uvedeného odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutej časti, týkajúcej sa trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).